

σφαλώς και αίσιας, εξηκολούθησεν ή μίς Μπάρκερ, και αύριον είμπορείτε να γράψετε στο σπίτι σας, αν και ή Κυριακή είνε ή κανονισμένη ήμέρα διά την επιστολογραφίαν. Έπειδή όμως, από την όμιλίαν σας φαίνεται ότι δεν γνωρίζετε καλά σύνταξιν και όρθογραφίαν, εγώ θα επιθεωρήσω ό,τι θα γράψετε και θα σας βοηθήσω, διότι δεν έννοώ να δυσφημισθώ τό σχολείον μου με τά γραψιμάτά σας. Τώρα, είνε τάς τάξεις σας!

Τά μαθήματα ήσαν νέα πηγή άπελπισίας διά τά φοβισμένα εκείνα κορίτσια, που έπασχαν από νοσταλγίαν προς την πατρικήν έστίαν. Έγνώριζαν τόσον όλίγα πράγματα, και με την άμάθειάν των ένόμιζαν ότι αι άλλαι έγνώριζαν τόσον πολλά! Έδυσκολεύοντο ν' απαντήσουν, ένθ' όλαι αι άλλαι έπερίμεναν ν' άκούσουν, και έκοκκίνιζαν με τά πονηρά βλήματα και χαμόγελα, τά όποια έπροκάλουν αι άπαντήσεις των. Τό μάθημα της Γαλλικής ήτο τό χειρότερον άπ' όλα, διότι ή *Μαντάμ* ήτο ή είνωνεία προσωποποιημένη. Η άμέλεια και ή άμάθεια των μαθητριών της την έκαμαν σαν τρελλήν, δεν ήτο δε καθόλου ένθουσιασμένη με τάς νεοφερμένας.

Μου έφεραν τώρα, έλεγε, τέσσαρα ξόανα με μία προφορά, που και οι σκύλοι της Γαλλίας να τ' άκούσουν θ' άρχίσουν να ούρλιάζουν! . . .

Τακτικά είνε τό μάθημά της, ήναγκάζετο και μία μαθήτρια να φύγη από τό δωμάτιον με τά δάκρυα. Έν τούτοις ή διδασκαλία της ήτο μεθοδική και καρποφόρος, και αι τέσσαρες ήρωίδες μας άπέκτησαν με αυτήν άρκετάς γνώσεις, διότι τά Γαλλικά της μίς Δάλυ δεν τάς είχαν κάμη ικανάς ούτε να διαβάσουν ούτε να μεταφράζουν όρθώς αυτήν την ξένην γλώσσαν.

Είνε τό τσάι, ή μίς Μπάρκερ ένεχειρισε μίαν επιστολήν εις την Δωροθέαν.

Μά . . . την έχουν ανοίξη! άνέκρηξεν ή Δωροθέα έκπληκτος, όταν έκύτταζε τον φάκελλον.

Ένόμιζα ότι σας εξήγησα ότι άνοίγω όλα τά γράμματά που έρχονται εις τό σχολείον, άπήντησεν ή μίς Μπάρκερ με ξηρόν τόνον.

Μά, αυτό είνε από την μαυιά, και μου γράφει ίσως διά πράγματα ιδιωτικής φύσεως, ειπεν ή Δωροθέα.

Ό κανών είνε άπαράβατος, άπήντησεν ή μίς Μπάρκερ, και όλαι όφείλουν να ύποτάσσονται. Όσα γράμματα λαμβάνετε, εγώ τα επιθεωρώ, και όσα γράμματα γράψετε, όφείλετε να τα φέρετε εις έμέ, να τα εξετάσω. Μην τά λησμονήτε, παρακαλώ, αυτά που είπα!

Η Ρόζα έτράβηξε την Δωροθέαν από τό φόρεμα.

Σώπαινε, και κάθησε κάτω, της έψιθύρισεν.

Υπήκουσεν ή Δωροθέα, αν και ήτο έξω φρενών από τον θυμόν και τό πείσμα της. Μετά τό τσάι άνέγγωσαν την επιστολήν, ή όποία περιείχεν όλίγας φιλοστόργους γραμμάς από την κυρίαν Μάρσαλ.

« Έλπίζω, προσέθετεν, ότι είσθε ευχαριστημένοι και καλοπερνάτε. Αν όχι, να με ειδοποιήσετε άμέσως. »

Τί τό όφελος; ειπεν ή Μαριωρή, άφού δεν μπορούμε να της γράψωμεν ό,τι πραγματικώς έχομε στο νου μας. . .

Υπάρχει τρόπος να της γράψετε, έψιθύρισεν ή Άδα, ή όποία την είχεν άκούση.

Πώς; . . .

Να δώσετε τό γράμμα εις μίαν έξωτερικήν να το ρίξη στο ταχυδρομείον. Αυτό είνε άυστηρώς άπηγορευμένον, γίνεται όμως.

Ναι, αλλά δεν είνε έντιμον πράγμα! ειπε με άγανάκτησιν ή Δωροθέα.

Η Άδα άνεσήκωσε τους ώμους της.

Δεν θα τα περάσετε καλά εδω μέσα, αν έχετε τέτοιες ιδέες, άπήντησεν. Αν θελήσετε να κάμετε ό,τι λέγει ό κανονισμός, χαμένος θα είνε ό κόπος σας. Είτε τό κάμετε είτε όχι, πάντοτε θα σας ύποπτεύεται ή μίς Μπάρκερ. . .

Με την πάροδον των ήμερών, αι άδελφαι Μάρσαλ είδαν ότι αι περισσότεραι συμμαθήτριά των συνεμερίζοντο την γνώμη της Άδας, και αυτή άκόμη ή Ρόζα, ή όποία εκ φύσεως είχεν εύθυν χαρακτήρα, κατέφυγεν εις πανουργίας και τεχνάσματα, τά όποια δεν ήσαν καθόλου άρεστά εις τάς δύο πρεσβυτέρας άδελφάς. Είδεν ότι ή Δωροθέα, ή ιδιαιτέρα συμπάθειά της, την άπέφευγε, και έσπευσε να της εξηγηθώ ένα βράδυ, που έλειπαν από τό σχολείον ή μίς Μπάρκερ και ή μίς Σμιθ.

Η μίς Πόρτερ είχε κάμη την νυκτερινήν της επιθεώρησιν και είχεν αποσυρθή εις τό δωμάτιόν της, όταν ήνοιξεν ή θύρα του κοιτώνος των άδελφών Μάρσαλ, και έτρόπωσαν μέσα ή Ρόζα και ή Δωροθέα με τά νυκτικά των.

Η Ρόζα έχώθη εις τό κρεβάτι των δύο μεγαλύτερων, ένθ' ή Δωροθέα έπήγε κ' έπεσε με τάς δύο μικροτέρας. Είχαν φέρη μαζί των δύο μεγάλες χαρτσάκουλλες με γλυκά.

Σάς τα έχρωστούσαμε, ύστερα από εκείνες τες ώραιές τσοκολάτες σας, εξήγησεν ή Ρόζα. Είνε έργον λοιπόν, και αφήστε την μελαγχολίαν κατά μέρος.

Πού τα ήύρατε; ήρώτησεν ή Μαριωρή, διότι έγνώριζεν ότι δεν έπετρέπετο εις τάς οίκοτρόφους ν' άγοράζουν γλυκίσματα και καρομέλες.

Τά έφερον ή Αίμη Μίλλερ, άπήντησεν ή Ρόζα. Φάγε λοιπόν, Δωροθέα!

Η Δωροθέα έδίσταζεν.

Όλα αυτά είνε άτοπα! ειπε. Τό ότι ήλθατε εδω και μιλούμε, τά γλυκά, όλα τέλος πάντων.

Ναι, άπήντησεν ευθύμως ή Ρόζα, όλα είνε άτοπα! άφισε όμως και συ μιά φορά ήσυχη την συνείδησιν σου και φάγε. . .

Τά γλυκά τρωγόμενα στο κρεβάτι είνε παράβασις του κανονισμού, και τίποτε άλλο. Ούτε άτοπον, ούτε άμαρτία, εφώναξεν ή Δωροθέα. Σ' όλα τά σχολεία έτσι κάμνωμεν.

Αν δεν ήσαν για να παραβαίνονται οι κανονισμοί, τί λόγον είχαν να υπάρχουν; ειπεν ή Ρόζα. Αυτή είνε ή μόνη ευχαριστήσις της ζωής εδω μέσα, και θα τό έννοήσετε άμα μείνετε λίγον καιρόν άκόμη. Κ' εγώ ύπέφερα εις την άρχήν, κ' εγώ έπροτιμούσα να λέγω την αλήθειαν, αλλά όταν δεν σε πιστεύη κανείς άμα λέγης την αλήθειαν, δεν είνε δικό σου τό σφάλμα, όταν άρχίσης τά ψεύματα.

Αχ! αυτό είνε φοβερόν! ειπεν αναστενάζουσα ή Δωροθέα. Καλλίτερα έχω να λέγω την αλήθειαν, και άς με έπιπλήττουν.

Ω! δεν μ' άρέσει έμένα, να μ' έπιπλήττουν μπροστά στες άλλες, ειπεν ή Μαριάννα.

Μην σκοτιζειςαι, αγάπη μου, και δεν θα την γλυτώσης την έπιπλήξιν, άπήντησεν ή Δωροθέα. Όλες μας έχομε άκούση έπιπλήξεις, με τό κοφίνι!

Έμένα, δεν με μέλει διόλου διά τάς έπιπλήξεις, ειπεν ή Ρόζα. Θα μ' έμελε, αν ήτο παρούσα καμμιά συμπάθειά μου. Εδω μέσα όμως δεν δίνω πεντάρα διά καμμίαν.

Ούτε για μένα; εφώναξεν ή Δωροθέα, κάπως δυσνηστήμένη.

Ω! με μέλει για σένα, όσον και συ νοιάζεσαι για μένα, και αυτό δεν είνε πολύ, άπήντησεν ειλικρινώς ή Ρόζα. Είμεθα φίλες και αγαπημένες, διότι δεν είμπορούμεν να ύποφέρωμεν τες άλλες. Εγώ νομίζω ότι πολύ θ' αγαπούσα και πολύ θα μ' έννοιαζε διά την Δωροθέαν, αν ήθελε κι' αυτή.

Αλήθεια τό λές; ήρώτησεν ή Δωροθέα, μάλλον ευχαριστημένη.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

[Κατά τό άγγλικόν της Δος Σ. Ε. Μπουκάμ.]

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Πόσον άδικον έχουν αι οικογένειαι ναμφιβάλλουν περι της αξίας των ιατρών, όσοι δεν άρίων εις εκάστην των έπίσκεψιν άνα ήμίσειαν δωδεκάδα συνταγών, — άφ' έτέρου δε πόσον άπατώνται οι άρρωστοι, όταν περιμένον την ίασιν των από τά πολλά φάρμακα!

[Έν της « Εφημερίδος της Υγιείας ».]

Η ΥΠΑΚΟΗ

Ούφ! τί άσχημό πράγμα που είνε να κάνω ό,τι μου λένε! Σήμερα μου λένε: κάμε τούτο! — αύριο, κάμε αυτό! ύστερα: μήν το κάμης αυτό! — ύστερα πάλιν: μήν το κάμης τούτο! . . . Αχ! πώς ήθελα να κάμνω του κεφαλιού μου! να μην άκούω κανένα, να μην ύπακούω σε κανένα! . . .

Ποίος λέγει αυτά τά άνόητα λόγια; Α! εσύ είσαι, Έλπινίκη; Τόσον γρήγορα λοιπόν ελησμώνησες τί έπαθεν ή γατίτσα σου, ή Φρίσσα;

Η Φρίσσα είνε πολύ εύμορφη, — κανείς δεν τό άρνείται. Έχει ροδαλά χειλάκια και ροδαλή μυτίτσα, έχει μαλάκια μαλακώτερα και από τό βελουδο, άσπρα, μαύρα και ξανθά, όλα άνακατωμένα. Έχει και μακρυά μουστάκια, σαν φουντίτσες από άσπρες κλωστές μεταξωτές.

Σου μοιάζει όμως λιγάκι ή Φρίσσα; δεν είνε πολύ εύπειθής εις τους μεγαλύτερους της, και προτιμά να κάμνη ό,τι της άρέσει.

Φρίσσα, της λέγεις συ ή ίδια, Φρίσσα, πρόσεγε. . . μην ξαπλώνεσαι στη στάχτη επάνω! αν είνε άποκάτω τίποτε καρβουνάκια άναμμένα, θα σου κάψουνε την ώραία γούνά σου!

Η γατίτσα σου κάμνει τον κουφό. . . δεν έννοεί ν' άκούση την όρθην συμβουλήν σου.

Πηγαίνει και ξαπλώνεται άναπαυτικά στο τζάκι, επάνω στη στάχτη. Έπί τέλους, μιά μέρα, πηδά σαν τρελλή και τρέχει. Καί, καθώς τρέχει, μυρίζει τό μαλλί. Η ώραία της γούνα, ή τόσον λεπτή και καθαρή, εκάηκε έως τό πεισί εις τρία ή τέσσαρα μέρη.

Έτρεξες άμέσως και την κατέβρεξες μ' ένα κανάτι νερό, διά να της παύσουν οι πόνοι. Και τώρα ή Φρίσσα είνε σαν κουρσολού, ως που να μεγαλώσουν τά μαλλιά της, και αυτή ή ιστορία θ' άπαιτήση πολλούς μήνας.

Καί, όσον καιρόν είνε έτσι μαδημένη και σχεδόν παντού τσουρουφλισμένη, θα τολμήση τώρα ή Φρίσσα να καμαρόνη και να κάμνη ρόν-ρόν, όταν ή μικρή της κυρία της χαϊδέυη την ράχιν με τό χεράκι της; Όχι, βέβαια! Ίσως μάλιστα θα πηγαίνει, από την έντροπήν της, να κρύβεται στο πλουσταρείο!

Φρίσσα, της είπες μίαν άλλην φοράν, μη βουτήξης τό πόδι σου μέσα στο μπρίκι που έχει τό γάλα σου, που θα φας τό μεσημέρι. Κύτταξε προπάντων και να κάμνη ρόν-ρόν, όταν ή μικρή της κυρία της χαϊδέυη την ράχιν με τό χεράκι της; Όχι, βέβαια! Ίσως μάλιστα θα πηγαίνει, από την έντροπήν της, να κρύβεται στο πλουσταρείο!

Φρίσσα, της είπες μίαν άλλην φοράν, μη βουτήξης τό πόδι σου μέσα στο μπρίκι που έχει τό γάλα σου, που θα φας τό μεσημέρι. Κύτταξε προπάντων και να κάμνη ρόν-ρόν, όταν ή μικρή της κυρία της χαϊδέυη την ράχιν με τό χεράκι της; Όχι, βέβαια! Ίσως μάλιστα θα πηγαίνει, από την έντροπήν της, να κρύβεται στο πλουσταρείο!

Η γατίτσα δεν σκοτιζεται καθόλου με την γνωστικήν συμβουλήν σου. Όχι μόνον βουτά τό πόδι της μέσα στο μπρί-

κι, αλλά χώνει και τη μούρη της. . . Πούφ! . . . Πάρ' το κάτω τό μπρίκι! Πάει και δυο δεκαρών γάλα στα χαμένα!

Αν λοιπόν ή Φρίσσα είνε έτσι άσχημη με γούνα μαδημένη, αν έμεινε χωρίς γάλα τό μεσημέρι, αν έφαγε ξερή την ψίχα του ψωμιού της και όχι βουτημένη στο γάλα, πότος είνε ό αίτιος;

Αυτή, και μόνη αυτή, διότι δεν ύπήκουσε.

Λοιπόν, και συ, δεσποινίς Έλπινίκη, νομίζω ότι πρέπει να ύπακούης, όταν σε διατάσσουν αυτοί που έχουν τό δικαίωμα να σε διατάσσουν.

Γνωρίζεις εσύ πολύ περισσότερα πράγματα από την γατίτσα σου, και έχεις τό δικαίωμα να την συμβουλεύης, και μάλιστα να της δίδης όρθας συμβουλές. Αλλά υπάρχουν άλλοι, που γνωρίζουν πολύ περισσότερα από εσε. Άλλοι, που έχουν την πείραν της ζωής. Αυτοί βλέπουν εκ των προτέρων τους κινδύνους, μικρούς ή μεγάλους, οι όποιοι σε απειλούν. Γνωρίζουν κατά βάθος τί σου είνε χρήσιμον, τί σε ώφελεί, ή τί είμπορεί να σε βλάψη.

Δι' αυτό πρέπει ν' άκούης με εύπειθειαν και ύπακοήν τον πατέρα σου και την μητέρα σου, να σέβσαι επίσης και να ύπακούης την δασκάλισάν σου, να κάμης πάντοτε τάς συμβουλές των, — έως ότου έλθη καιρός και μεγαλώσης, όταν πλέον θα δίδης και συ συμβουλές όχι μόνον εις την Φρίσσαν, αλλά και εις τους ύποδεστέρους σου ανθρώπους. . .

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ποίος τραγουδεί; . . Μά καλέ ποίος τραγουδεί; . . .

« Γιατί . . . γιατί ήτανε. . . Γιατ' ήταν ένα πλασματάκι, Κ' έφάγα κ' ένα σκουφάκι, Πούχε κ' ένα μικρό φιογκάκι, Και τό 'δενε με δυο κορδέλλες Στο παχουλό της σαγονάκι, Και, σαν περνούσε στο δρομάκι, Μούρχότανε να κάνω τρέλλες! »

Νά, επί τέλους! τώρα είνε δεμένο όπως πρέπει. . . Καλέ, τί τρέλλα! . . . Νά του άρέση έτσι πολύ αυτό τό παληό μου τό σκουφάκι, που τό φορώ να μή με καίη ό ήλιος! Κι' άμα με 'δη, δλο και τραγουδάει αυτό τό άνοστο τραγουδάκι:

« Γιατί! . . . γιατί ήτανε. . . Γιατ' ήταν ένα πλασματάκι! . . . »

Αυτά έλεγε ή Φασουλίνα, ή μικρή

και πονηρούλα Φασουλίνα, καθώς έστεκότανε κ' έστολιζότανε μπροστά στο καθρεπτάκι της, κ' έδενε τό σκουφάκι της.

Και ύστερα έπήρε δρόμο, κ' έπήγε έξω, καμαρωμένη και πηδηχτή, κ' έτραγουδούσε μονάχη της, καθώς έπήγαινε, εκείνο τό τραγουδάκι, κ' έχαμογελούσε κ' έγελούσε, και ήτανε πιά περιβόλι ή καρδουλά της.

Ήτανε πολύ έξυπνη και πονηρή μαϊμουδιτσα ή Φασουλίνα. Ήτανε μαϊμουδιτσα από τό είδος εκείνο που έχουν μιά φουντίτσα από μαλλιά κρεμασμένα σαν άφέλειες επάνω εις τό μέτωπον, και ή-

« Τώρα είνε δεμένο όπως πρέπει. . . »

τανε πιά πολύ υπερήφανη δι' αυτό τό φυσικόν στολίδι.

Ήτανε μακρονή συγγενής του κυρίου Μαϊμουδιάδου, διότι ήτανε έγγονή της θείας της γιαγιάς της μητέρας της πρώτης γυναικός του τρίτου εξαδέλφου του Τζίκου-Τζέκου μας' και δι' αυτόν τον λόγον (εξ αίτίας που είχε στενήν συγγένειαν, καθώς έλεγε), έπήγαινε κι' αυτή εις τό Σχολείον του κυρίου Μαϊμουδιάδου, κ' έπλήρωνε τά μισά διδακτρα.

Διά την χάριν όμως αυτήν, ήτον ύποχρεωμένη, ή καχομοίρα ή Φασουλίνα, να βοηθή τον κύρ Τζίκου-Τζέκου σ' όλες τες δουλειές του σπιτιού, και, να πούμε την αλήθειαν, της έβγαине ξυνή ή χάρις που έχαινε τάχα στους γονείς της ό κύριος διευθυντής της Σχολής.

(Έπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΥΓΥΝΟΜΟΣΥΝΗ

« Ένα πουλάκι, με καμάρι Και με γλυκύτατη λαλιά, Σε μυγαλιας χλωρό κλωνάρι Έπήγε κ' εκτίσε φωλιά. »

Και για να δείξη εύγνωμοσύνη Στο δένδρο τό εύεργετικό, Μές' ε τό χλωρό κλωνάρι χύνει Κελάϊδημα γλυκό-γλυκό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Έξαιρέτων! ανέκραξεν ὁ Ἀλόνσος. Ἐγχεὶ τὴν γεύσιν τοῦ ἀμυγδαλοῦ.
 — Εἰμπορεῖ λοιπὸν ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ψωμί;
 — Εἶνε ἀκόμη νοστιμώτερο, γιὰ τρέμου. Καὶ ἔχουν οἱ κραμβοφοίνικες πολλὰ τέτοια ψωμιά;
 — Ἐνα μόνον ὁ καθένας, καὶ πρὶν περάσῃ πολλὸς καιρὸς, δὲν ὑπάρχῃ οὔτε ἓνα.

— Διὰ ποῖον λόγον, γιὰ τρέμου;
 — Διότι τὰ ψωμιά αὐτὰ εἶνε περιζήτητα ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς, καὶ ἐπειδὴ τὰ δένδρα, ὅταν πάθουν παρόμοιον ἀκρωτηριασμὸν δὲν εἰμποροῦν πλέον νὰ ζήσουν, γρήγορα θὰ ἐξαραισθοῦν. Καὶ τώρα δὲν εὐρίσκονται παρὰ εἰς τὰ μεγάλα μόνον δάσος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην δύο βραχνὰ οὐρλιάσματα, τὰ ὅποια ἔμοιαζαν μὲ νιαουρίσματα μεγάλης γάτας, ἀλλὰ ἀπειράκις ὀξύτερα, ἠκούσθησαν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ σκοτεινοῦ δάσους.

Ὁ ἰατρός ἀνεπήδησε.

— Κανένα θηρίον; — ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος καὶ ἤρπασε τὴν καρβίναν του.

— Εἶνε ἰαγουάρος καὶ βγαίνει νὰ κυνηγήσῃ, εἶπεν ὁ ἰατρός. Τὴν αὐγὴν καὶ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, αὐτὰ τὰ φοβερὰ θηρία φωνάζουν ἔτσι.

— Θὰ εἶνε μακρὰ ὄμως.

— Ἐλπίζω ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ μας ξετρυπώσῃ.

— Ἐνὸσω τοῦλάχιστον εἶνε μακρὰν, ἄς δειπνήσωμεν, γιὰ τρέμου.

— Σύμφωνος καλλίτερα νὰ τον ἀντιμετωπίσωμεν χορτάτοι.

Ἐβγαλαν ἀπὸ τὴν φωτιὰν τὰ μπριζολάκια τοῦ μυρμηκοφάγου, ἔκοψαν τὸ ψωμί τοῦ φοίνικος καὶ

ἤρχισαν νὰ δειπνοῦν μὲ πολλὴν ὄρεξιν, ἀν καὶ αἱ ἀνησυχίαι των ἤψξαν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ὄχι διότι ἐφοβοῦντο τὸ θηρίον, ἀλλὰ διότι ἐσυλλογίζοντο τοὺς συντρόφους των, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐπερίμεναν τὶς οἶδες μὲ πόσῃ ἀγωνίαν.

Ἐπέρασε μισὴ ὥρα, καὶ ἔπειτα, ἐνῶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐξαπλωθοῦν κοντὰ στὴν φωτιὰ, καπνίζοντες τὸ τελευταῖον των σιγαρέττον, ἤκουσαν πάλιν τὸ νιαουρίσμα τοῦ ἰαγουάρου, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν πολὺ πλησιέστερα.

Τὸ θηρίον τοὺς εἶχε ἐξιχνιάσῃ ἴσως μάλιστα ἐμυρίσθη τὸ ψητόν, καὶ ἐπλησίαζεν ἔρπον διὰ μέσου τοῦ σκοτεινοῦ δάσους.

— Δὲν θέλει νὰ μας ἀφήσῃ νὰ κοιμηθοῦμε ἤσυχοι, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἀνάγκη νὰ τον ξεφορτωθῶμε αὐτὸν τὸν ἐπικίνδυνον γείτονα. . . Οἱ ἰαγουάροι τὴν νύκτα δὲν φοβοῦνται τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐνίοτε δὲν τον φοβοῦνται οὔτε τὴν ἡμέραν.

— Εἶνε λοιπὸν τόσον ἄφοβοι;

— Φαντάσου ὅτι μίαν φορὰν ἓνας ἰαγουάρος ἐτόλμησε νὰ ἐμβῇ μέσα στὴν

ἐκκλησίαν τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου εἰς τὴν Σάντα-Φέ. Ἡ πλημύρα τὸν εἶχε διώξῃ ἀπὸ τὰ νησάκια τοῦ ποταμοῦ. Ἐβγήκε λοιπὸν αὐτὸ τὸ θηρίον εἰς τὴν ὄχθην, ἐπήδησεν εἰς τὸν κήπον τῶν καλογήρων καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ σκευοφυλάκιον. Ἐνας καλόγηρος, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν προσευχὴν του, ἐπῆγε νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ μέσα, ὅταν ὁ ἰαγουάρος ὤρμησε κατεπάνω του καὶ τον ἐκοιμῆτισεν. Ἡ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἐκείνου τοῦ δυστυχισμένου, εἴλκυσε πρῶτον τὸν φύλακα τοῦ μοναστηρίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔπεσε νεκρός. Ἐπειτα ἓνας ἄλλος καλόγηρος ἔπαθε τὰ ἴδια, καὶ κατόπιν ἓνας Ἰνδὸς ἐπίσης ἐφρονεῖθη. . .

— Σωστὸ μακελιὸν . . . καὶ δὲν τον ἐσκότωσαν;

— Τὸν ἐσκότωσαν, Ἀλόνσε. Κάποιος ἐπρόφθασε καὶ ἐκλείδωσε τὸ θηρίον μέσα στὸ σκευοφυλάκιον, ἐφώναξεν ἔπειτα τοὺς ἄλλους καλογήρους, καὶ μὲ τὰ τουφέκια των τὸ ἐσκότωσαν ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Σοῦτ! . . . Νὰ τος. . .

Ἐνα τρομακτικὸν ρὸν-ρὸν ἠκούσθη ἀπὸ ἀπόστασιν τριάντα ἢ σαράντα βημάτων. Ἐνδιμίζεις ὅτι ἦτο κανίνας τεράστιος γάτος καὶ ἔχαιδεύετο.

Ὁ Ἀλόνσος καὶ ὁ ἰατρός εἶχαν σηκωθῆ μὲ τὰς καρβίνας των εἰς τὰ χέρια. Εἶδαν ἔξω ἓνα δύο πρασινωπά μάτια, τὰ ὅποια ἔλαμπαν μέσα στὰ πυκνὰ χαμόκλαδα.

— Καρδιά. Ἀλόνσε! εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Δὲν τρέμει τὸ χέρι μου, ἀπήντησεν ὁ νεανίας μὲ ἤσυχον φωνήν.

— Ἄς σκοπεύσωμεν μὲ τὴν ἤσυχίαν μας. . .

Ἐχαμήλωσαν ἡρέμα τὰ τουφέκια των σκοπεύοντες ἐκεῖνα τὰ δύο μάτια, τὰ ὅποια ἔβγαζαν ἀλλοκότους ἀναλαμπάς, καὶ ἐπουροβόλησαν μαζί καὶ οἱ δύο.

Εἰς τοὺς δύο πυροβολισμοὺς ἀπήντησεν ἓνας τρομερὸς βρυχηθμός, καὶ, μέσα εἰς τὸν καπνόν, ἐφάνη τὸ θηρίον, ποῦ μὲ δύο πηδήματα ἐφθασε πλησίον των. Ἐκαμην ἀπελπιστικὰς προσπαθείας νὰ πιάσῃ στὰ νύχια του τὸν Ἀλόνσον, ἀλλ' αὐτὸς ἐπρόφθασε καὶ ἔδραξε τὸ τουφέκι του ἀπὸ τὴν κάνναν.

Τὸ βαρὺ κοντάκι τοῦ ὄπλου κατέπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ κρανίον τοῦ θηρίου, τὸ ὅποion ἐσωριάσθη κατὰ γῆς καὶ ἔμεινεν ἀκίνητον.

— Ἐῦγε, παληκάρι μου! ἐφώναξεν ὁ ἰατρός, ὁ ὅποιος εἶ-

« Ἐίλκυσε πρῶτον τὸν φύλακα . . . » (Σελ. 124, στήλ. γ.)

χεν ἀρπάξῃ ἀπὸ κάτω ἓνα δαυλὸν ἀναμμένον.

— Εἶνε νεκρὸς ἀρὰ γε;

— Πιστεῦω. . .

Ἐσκυψαν ἐπάνω εἰς τὸ θηρίον καὶ το ἐξήτασαν. Εἶχε τὸ κεφάλι σπασμένο καὶ τὴν ράχιν αἱματωμένην· αἱ δύο σφαῖραι τὸ εἶχαν ἐπιτύχῃ διεξίῃ καὶ ἀριστερὰ εἰς τὸν λαιμὸν του.

Ὁ ἰαγουάρος ἐκεῖνος ἦτο ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους· εἶχε μήκος δύο μέτρων ἀπὸ τὴν ἄκρην τοῦ ρύγχους ἕως τὴν ρίζαν τῆς οὐρᾶς του, καὶ ἦτο ὑψηλὸς ὅσον αἱ ἰνδικαὶ τίγρεις.

Ἡ δορὰ του ἦτο θαυμασιὰ· εἶχε ἀκανόνιστα στίγματα, ὅπως ἡ δορὰ τοῦ πάνθηρος, ἀλλὰ τὰ στίγματα αὐτὰ ἦσαν τριανταφυλλία μ' ἓνα μελανὸν σημεῖον εἰς τὸ κέντρον, ἐνῶ τὸ βάθος τοῦ τριχώματος ἦτο ξανθωπὸν ἀπ' ἐπάνω καὶ λευκὸν ἀπὸ κάτω.

— Ὡραῖον ζῷον! εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Τί λαιμός! . . . Θαρρεῖς πῶς εἶνε λαιμὸς ταύρου. Εἶνε ἀλήθεια, γιὰ τρέμου, ὅτι οἱ ἰαγουάροι σκοτόντων βόδια καὶ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ τα τραβοῦν ὅπου θέλουν.

— Ναί, Ἀλόνσε. Ἀμα πέσουν μέσα στὴν ἀγέλην, κάμνουν ἀληθινὴν σφαγὴν. Μὲ ἓνα μόνον κτύπημα τοῦ ποδὸς σπάζουν τὴν σπονδυλικὴν στήλην τοῦ θύματός των.

— Ἀλήθεια, ἰατρέ, πῶς σκαρφαλόγουν καὶ ἐπάνω στα δένδρα; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Ναί, μὲ πολλὴν εὐκολίαν, διὰ νὰ κυνηγήσουν τοὺς πιθήκους, οἱ ὅποιοι. . .

Ἄλλα ἰσχυρὸν νιαουρίσμα ἀντήχησεν εἰς τὸ δάσος, καὶ τοῦ ἔκοψεν εἰς τὴν μέσην τὴν φράσιν.

— Πᾶμε, γιὰ τρέμου, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος, αὐτὸ τὸ δάσος εἶνε γεμάτον ἀπὸ τέτοια θηρία.

— Καὶ ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε;

— Νὰ εὔρωμεν ἄσυλον εἰς κανένα δένδρον. Ἐκουράσθηκα μὲ τοὺς ἰαγουάρους.

— Ἐγχεὶς δίκαιον, Ἀλόνσε. Δυὸ φορὲς δὲν γλυτόνει ζωντανὸς κανεὶς ἀπὸ τὰ νύχια τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'
ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ

Οἱ δύο κυνηγοὶ ἤρπασαν τὰ τουφέκια των καὶ μερικὰ μπιφτέκια ἀπὸ τὸ κρέας

τοῦ μυρμηκοφάγου, καὶ ἔφυγαν ὀλοταχῶς στρέφοντες τὰ πόδια πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὅποion εἶχαν ἀκουσθῆ ἡ κραυγὴ τοῦ δευτέρου θηρίου.

Ἐπροχώρησαν ἐπὶ μίαν ὄραν μέσα εἰς τὸ σκοτάδι, καὶ ἐπὶ τέλους ἐστάθησαν διὰ νὰ εὔρουν κατάλληλον δένδρον, ὅπου νὰ διανυκτερεύσουν.

— Ἀκουσε, Ἀλόνσε, — εἶπε τότε ὁ ἰατρός. Τί βοή νὰ εἶνε αὐτή;

— Εἶνε ὁ ποταμός! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας, ὅστις εἶχε σκύψῃ πρὸς τὴν γῆν.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ὡ! δὲν κάμνω λάθος.

— Δέξα σοι ὁ Θεὸς! Ἄς τρέξωμεν!

Κασσανάρε, ἀλλὰ κανεὶς ἄλλος πυροβολισμὸς δὲν ἦλθεν εἰς ἀπάντησίν του.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἐπιθύρησαν ἀνησυχος ὁ ἰατρός.

— Ἴσως ἐξεκίνησαν καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ μας εὔρουν, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ. . . ἄς πᾶμε γρήγορα. . .

Ἐπῆραν πάλιν δρόμον, καὶ ἦσαν ἀρκετὰ πλησίον εἰς τὴν λέμβον, ὅταν εἶδαν δύο πτερωτὰ ὄντα, τὰ ὅποια ἔμοιαζαν μὲ γιγαντώδεις νυκτερίδας, νὰ σηκώνονται ὑψηλὰ καὶ νὰ πτερυγίζουν τρομαγμένα.

« Μέσα εἰς τὸν καπνόν, ἐφάνη τὸ θηρίον . . . » (Σελ. 124, στήλ. γ.)

Μὲ πολλὴν λαχτάραν ἐξεκίνησαν πάλιν, τρέχοντες πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὅποion ἤρχετο ἡ βοή. Ὅσον ἐπῆγαιναν, τὴν ἤκουαν καθαρώτερα. Μετὰ δέκα λεπτὰ διέσχισαν τὴν τριπλὴν σειρὰν τῶν δένδρων μακουμουκοῦ καὶ ἔφθασαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενόκου.

— Ζήτη! ἐφώναξεν ὁ Ἀλόνσος.

— Βλέπεις τὴν βάρκαν; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός μὲ βραχνὴν φωνήν.

— Ναί, τὴν βλέπω ἐκεῖ κάτω. . .

— Δὸν Ραφαήλ! Δὸν Ραφαήλ!

Κανεὶς δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν βροντώδη κραυγὴν τοῦ ἰατροῦ.

— Μήπως κοιμοῦνται; ἠρώτησε. Ρίξε μίαν τουφεκιά, Ἀλόνσε.

Ὁ νεανίας ὑπήκουσεν. Ὁ κρότος τοῦ ὄπλου του ἀντήχησεν εἰς τὰ πυκνὰ δάση τῆς ἀπέναντι ὄχθης, ὡς καὶ εἰς τὰ ἐκτεινόμενα πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ

— Τί εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Δύο ἔμπονσαι, δύο ἀπὸ τὰ ἀπαισία ἐκεῖνα πτερωτὰ, ποῦ ροφοῦν τὸ αἷμα. . . Καί, βλέπεις; εἰς τὴν ρίζαν ἐκείνου τοῦ δένδρου, εἶνε δύο ζῶα, σὰν ἄψυχα. Φαίνεται τ' ἄρισαν χωρὶς αἷμα αἱ ἔμπονσαι.

— Γιὰ τρέμου. . . ὄχι. . . δὲν εἶνε ζῶα!

Ἐτραύλισεν ὁ Ἀλόνσος. Εἶνε ἄνθρωποι!

— Ὡ! Θεὸέ μου!

Ὁ Βελάσχος ὤρμησε πρὸς τὸ δένδρον. Κραυγὴ φρικτῆς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στήθος του. . .

Ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ ὁ Ἰνδὸς ἦσαν στηριγμένοι εἰς τὸν κορμὸν, σὰν βυθισμένοι εἰς τὸν ὑπνον, ἀλλὰ ἦσαν αἰμόφυρτοι καὶ οἱ δύο. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀργὰ-ἀργὰ ἀπὸ τοὺς κροτάφους των.

— Φῶς, Ἀλόνσε! ἔκραξεν ὁ ἰατρός. Ὁ σύντροφός του ἐπήδησε σὰν ἀστρα-

Αιμοσταγή Χρωστίδα, Νόκησιον, Πλανομένη Ψυχή και Φίλημα Σκιάς—ή Όχρα Ακτίς με τὸ Πτερόν τῆς Μελέσσης, Ἀηδόνα τοῦ Πηλίου, Ἀκτιόν τοῦ Βορῆ, Θεταλομάγνην καὶ Ρομαντικὴν Τσαγγαροδιώτισσαν—ὁ Ἀλιος Ἀριστείδης με τὸ Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον καὶ Πεωρικὴν Καλύβην—τὸ Ὑπερ Παγίδος με τὴν Ἡρώδα τῆς Μακεδονίας, Θεταλομάγνην, Ξεβιδωμένην, Ψυχήν τῆς Λέσβου καὶ Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς—ἡ Ἐαρινὴ Ἐσπέρα με τὴν Ἰδιότροπον Νεάνιδα, Κυμαίτουσαν Σημαῖαν, Μυροβόλον Χαραυγὴν, Δούμισσαν τὸν Σαλόων καὶ Παρισιὸν Ἀριστοκράτην—ὁ Κόμης τῆς Κεφαλληνίας με τὸ Ἐρημο Πουλί, Σιωπηλὴν Νύκτα, Ἀφραν τῆς Νυκτὸς, Κνωφὸν Πέτρων καὶ Περαϊκὴν Ἀκτὴν—ὁ Ἄρης με τὸ Παιδί τῆς Καρδίας καὶ Γλωσσοκοιλίαν—ὁ Ἀσπιὴν με τὸν Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόνην, Κελαϊδίστραν, Μαρμαρίαν τῆς Χίου καὶ Πιθηράνθρωπον—τὸ Ὀχρὸν Ἀμάραντον με τὴν Ρομαντικὴν Τσαγγαροδιώτισσαν, Γαλακτὸν Γαλακτὸν, Δοξίδα Παρθένον, Ἡλιακὴν Ἀκτίνα καὶ Μικρὸν Βολωτοπούλαν—ὁ Χρυσὸς Κάλυξ με τὴν Ζαλιίδα, Δούνα τὸν Σαλόων, Μυροβόλον Χαραυγὴν, Κίτρινον Μάσκον καὶ Ἀδραν Καρδίαν—τὸ Ἄσμα τοῦ Ὁρφέως με τὸν Ἀστέρᾶ τῆς Θάσου, Μυροβόλον Χαραυγὴν, Κίτρινον Ντόμιον, Κόκκινον Κόκκινον καὶ Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνῶν—ὁ Δουξ Βέλγικων με τὸν Αἰμίλιον Παύλον, Χρυσὸν Ἀστέρᾶ, Ὀλκασίαν Παραδείσιον, Ἐσπερίαν Ἀφραν καὶ Ναυσικάν—ἡ Παιδιὴ Χαρὰ με τὸν Ἀετιδᾶ καὶ Διέφυλον Ἀετὸν—τὸ Μικρὸ Πειραϊκῶν με τὸν Μικρὸν Ἀθηναῖον, Ἑλληνόπαιδα καὶ Προμηθεὶα Δεσμωτήν—ὁ Βασιλεὺς τῶν Ρόδων με τὴν Ἀγκυρὰν τῆς Σωτηρίας, Κυρίαν Σκαρφαλόστραν καὶ Γύλλον Ὀσιλίλον.

Τῶν καθυστερουμένων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀναλλαγῆς, εἰ μὴ δὲν ἀναποδώσων πρώτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ἀπειλόμενα.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματόσημον, δὲν διαβιβάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγώτερον τοῦ δεκάλεπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῆ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσωκλείου γραμμοτόσημον τῆς χώρας των ἰσοδυναμοῦν πρὸς 10 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου, — ὄχι ὀλιγώτερον.

ἔδοθη μόνον εἰς τὸς ἐτήσιους συνδρομητάς, τοὺς ἐγγραφεμένους ἐνὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας.) Ἀναστασιαν Ἀ. Π. (εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαβάσεις.) Γεώργιον Ε. Τ. (δεκτός.) Π. Ι. Κ. (ὁ κ. Παπαδ. σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ δελτάριον— ἀλλὰ πού τοῦ μὲνε καιρὸς δι' ἀναλλαγῆς, με τὰς τόσας φροντίδας ποὺ ἔχει τὸ φύλλον!) Κ. Ν. Ν. (ἔστειλε ἐκ νέου.) Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον (δεκτὰ!) Βράχον τοῦ Φαλήρου (τέτοινα εἰμπορεῖς νὰ μου στέλλῃς ὅσον διὰ τὸ σταλῆν, αὐτὸ το ἐδημοσίευσεν πρὸ ἐτῶν.) Κοιτοβιβλιοθήκην (ὁ ὅποιος ὄλο ξεσπάθωνει) Σανθὴν Φοίβην (κατενθουσιασμένην με τὰ Μ. Μυστικὰ.) Ἄσμα τοῦ Ὁρφέως. κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Μαρτίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ πρὸς ἑξῆς.

ΤΟΜΟΙ
“ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ”

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξανηλεθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδτος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

ΤΟΜΟΙ 6: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903 καὶ 1904 ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδτος 7 φρ. Χρυσὸδ. φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Ἀπριλίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφω τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἑκάστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

188. **Λεξιγραφία.**
Μὰ τρῦπα ἔγι ἐπὶ νερὸ ἀλλὰ ἐπὶ γῆ θάνοιξες, Ἄν ἓνα γράμμα κολλητὰ εἰς δύο φθόγγους [δειξέτε].
- *Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου Ἀσπιητοῦ.
189. **Στοιχειογράφος.**
Ἴππων τροφή καὶ ὄνων Χωρὶς κεφάλι ἂν μείνη, Πρωτεύουσα θὰ γίνῃ Μεγάλη πρὸ αἰώνων.
- *Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουλουδῆ τῆς Καρδίας
190. **Ἀναγραμματισμός.**
Μετὰθεσε τὰ γράμματα ὀρώματος ὀραίου Καὶ θὰ ἴδῃς νάναφανῆ μὴ νῆσος τοῦ Διγαίου *Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀσφῆς Καρδίας.
191. **Δημῶδες Ἀίνιγμα.**
Ἐμπρὸς καὶ πίσω ζωντανός, Στὴ μέση πεθαρμένος.
- *Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Οὐδέου.
192. **Ρόμβος κερυμμένος καὶ ἀντεστραμμένος.**
1.—Μόνος ὁ Θεὸς ἀγαθός.
2.—Οἱ κάτοικοι τῆς Ρώμης ἦσαν πολεμικοὶ παῖτες.
3.—Ἡ κόρη τῆ μητρὶ πρέπει νὰ ὑπακούῃ.
4.—Τοὺς πάντας τὸ μῆμα θὰ δεχθῆ.
5.—Τὰ ἀγαθὰ ἔργα σώζουσι.
- *Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουλουδῆ τῆς Καρδίας.
193. **Παίγνιον.**
5, 3, 9, 8, 25, 4, 43 = 114 ++ XX: —

Νὰ παρενθεθῶν τὰ σημεῖα (ὧν ἡ τάξις δύναται νὰλλαγῆ) μεταξύ τῶν ἀριθμῶν (ὧν ἡ τάξις δὲν δύναται νὰλλαγῆ) οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῆ ἡ ἐξίσωσις, ἡ δίδουσα τὸν ἀριθμὸν 114.

- *Ἐστὴν ὑπὸ Π. Α. Κουφῆ.
194. **Μαγικὸν Γράμμα μετ' Ἀκροστιχίδος.**
Τῆ ἀναλλαγῆ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζου ἄλλας τόσας, ὧν τὰρχικὰ νὰποτελοῦν γάλλον ποιητὴν διάσημον:
*Ἄκρος, ἴλνς, ἄγνός, κρᾶτος, σωρεία.
*Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀσφῆς Καρδίας.
195. **Φωνηεντολόγον.**
ννκς - μ - γλλ.
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου.
196. **Γρίφος.**

φ ε φ ναι τὸ μ τὸ ὄν
φ ε φ τὸ τὸ τὸ
φ ε φ τὸ τὸ τὸ
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κυριακοῦ τῆς Θαλάσσης.

- ΑΥΣΕΙΣ**
τῶν Πνευματικῶν Ἀσπιητων τῶν φύλλον 3 καὶ 4
17. Λεωνίδα (λέων, Ἰδασ.) — 18. Χίμαιρα-μάχηρα. — 19. Τὸ λεπτόν.
20. **ΕΙΣ** (Ἀναγινώσκεται ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά, πρώτα ἡ κάτω σειρά, ἔπειτα ἡ ἑπάνω, ἔπειτα ἡ τρίτη, καὶ τέλος ἡ δευτέρα.) — 22. **ΑΓΗΣΙΔΑΟΣ** (γαλῆ, Ἡσαίος, σάλος, ἴσος, Λάιος, Ὀλαγ.) — 23-24. 1. **Πρὸ βᾶτον** (δηλαδὴ: ἐμπροστὰ εἰς βᾶτον.) 2. **Παπαγάλον** (δηλαδὴ: παπὰ Γάλλον.) — 25. **ΗΜΕΡΑ-ΜΑΙΟΣ** (Ἡμεῖς, ΜΑνδρᾶ, Ἐβρήνη, ΡΟ-περδᾶμη, ἌΣ-τήρ.) — 26. (κατὰ λάθος ἐτυμώθη 27.) **Πᾶν μέτρον ἔριστον.** — 27. (κατὰ λάθος ἐτυμώθη 16.) **Ἡπιος ἴσθι ἐν πάσι** (Ἴπποι - ὡς εἰς θί- ἐν πάσι.)
28. Περσία (Πέρση, Ἀ.) — 29. Ἴανός - νάβι. — 30. Ἀδάμας - Ἀθάμας - Ἀζάμας. — 31. Ἄργος.
32. **ΠΟΙΟΣ** 33. **Η** (Πίστευε)
ΠΑΡΟΣ **ΔΑΣ** (ΔΑΣσος)
ΚΥΡΟΣ **ΔΑΣ** (ΔΑΣσος)
ΛΑΡΟΣ **ΠΟΡΟΣ** (εἰΣΠΟΡΟΣ)
ΝΑΙΑΣ **ΣΕΡΑΠΗΣ** (ΣΕΡΑΠΗΣω)

- 34-38. Διὰ τοῦ Π: Πάρος, πόλος, λίπος, ποτόν, ἄπτος. — 39. **ΑΔΗΚΤΩ** (ἄΔη, ΧΙΛων, σῆς, Ἀνγκέως, ἰκτίς, ἩΩς.) — 40. **Μακάριοι** ἐστὲ ὅταν ὀνειδίωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι. — 41. **Μισθὸς ἀρετῆς** ἔπαινος (μ' εἰς θῶς - ἀρ' - ετ εἰς ἐπ' αἴ νος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λέξις λαμβά 10, διὰ δι τοὺς συνδρομητὰς μας λαμβά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διωρίζεται τῶν 10 πληρῶνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Αναχωροῦσα παῦ ἀναλλαγήν κ' εὐχαριστῶ τοὺς ἀποστολεῖαντας. — Jeanette L. Prusalntis, Oltenitza, Roumanie. (E, 32)

Αναλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πάν- τὸς εἶδους, πανταχῶθεν. — Χρῆστος Α. Παυ- λόπουλος, Πύργος Ἡλείας (Græc). (E, 33)

Συμβουλευόμεν τοὺς ἐν Χίω συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς νὰ προσυλάτουν τὰ ψευδῶ- νυμὰ των ἀπὸ τοὺς ἀνιχνευτάς. Συγχάρομεν τὴν **Μεγάλην Ἑλλάδα** διὰ τὴν ἐπιτηδειότητα ἣν ἔδειξε διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ὄλων σχεδὸν τῶν ψευδωνύμων Χίου καὶ τα μετέωρος καὶ εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ τὴν παρακαλοῦμεν ἐκ μέρους πολλῶν νὰ μὴ τα διαδίδῃ πλέον. Χαιρετοῦμεν ἴλους τοὺς ἐν Χίω συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς. — Νυ- κτοκόραξ, Γόρδιος. (E, 34)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια... φρ. 7.— Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια φρ. φρ. 8.— Ἐξάμηνος... φρ. 4.— Ἐξάμηνος φρ. φρ. 4,50
Τρίμηνος... φρ. 2,15 Τρίμηνος φρ. φρ. 2,40

Αἰ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. φρ. 0,15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ:
Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστων λεπτ. 30 [φρ. 0,30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0,20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Ἐρυθρίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος
Ἐν Ἀθήναις, 26 Μαρτίου 1905
Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 17

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

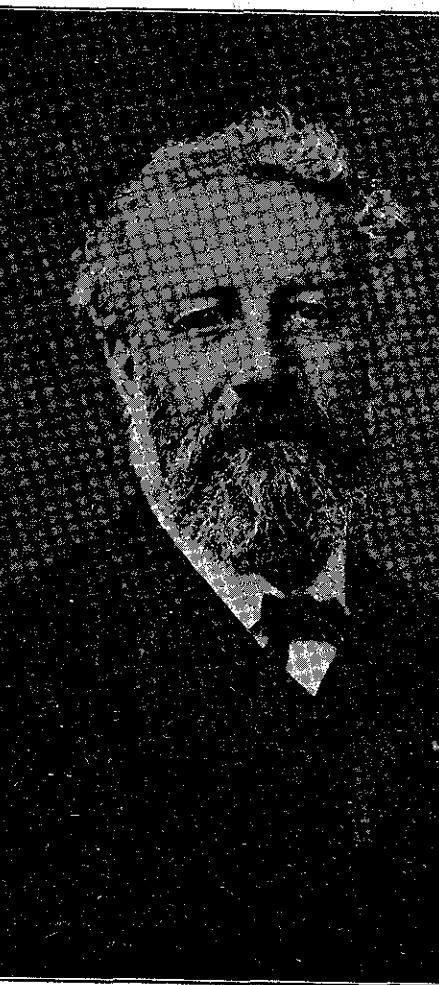
Ἀγαπητοί μου,
Ο μαγὸς ἀπέθανε... Δὲν ὑπάρχει πλέον ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη πενήντα χρόνια, κ' ἐσώ- ρευσεν ἐκατὸν θαυμασίους τόμους, καὶ με τὸν τερπνότερον, τὸν ἐπαγωγότερον τρόπον, — μάγος σωστός, — ἐμύθησε τοὺς φιλαναγνώστας τῶν δύο ἡμισφαι- ρίων εἰς τὰ μυστήρια τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ... Ὁ Ἰούλιος Βέρν ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀμιένην τῆς Γαλ- λίας, γέρον ὀγδοηκοντούτης, ἀλλ' ἀκμαῖος ἀκόμη καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ἐργαζόμενος, συγγρά- φων σχεδὸν μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ ἡμέρας.

Δὲν θὰ σας διηγηθῶ ἐκτενῶς τὴν βιογραφίαν του. Ἡ ζωὴ του ἄλλως τε δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἐκτακτικὸν καὶ περιεργόν. Ἐγρα- φε. Τὰ βιβλία του εἶνε ἡ ζωὴ του καὶ ἡ ἱστορία του. Πολλῶν ἀπὸ αὐτὰ τὸ ὕλικόν συνελέξε ταξεί- δεύων διὰ τῆς θαλαμηγοῦ του ἄλλων τὸ ὕλικόν εὗρισεν εἰς συγ- γράμματα ἐπιστημονικά, ἀστρονο- μικά, γεωγραφικά. Ἐμελετοῦσε καὶ ἔγραφε. Καὶ τὰ δύο πολὺ. Κανέ- νος ἡ ζωὴ δὲν ὑπῆρξε τόσον γόνι- μος. Κανείς ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του δὲν ἔγραψε τόσα βιβλία ὡς ὁ Ἰούλιος Βέρν.

Περὶ τῆς ἐπιτυχίας των, νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σας εἴπω. Πόσα δὲν ἐδιαβάσατε καὶ σεῖς καὶ δὲν ἐθαυμάσατε! Ὑπάρχει ἄνθρω- πος εἰς τὸν κόσμον, νέος ἢ γέρον, μορφωμένος ἢ μόλις ἐγγράμμα- τος, ποῦ νὰ μὴν ἐδιάβασεν εἰς τὴν ζωὴν του ἐν τούλᾳριστον μυθιστό- ρημα τοῦ Βέρν; Τὰ « Παράδοξα Ταξείδια » μετεφράσθησαν εἰς ὅσας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ τὰ

θεατρικὰ ἔργα, τὰ ὅποια ἐξήχθησαν ἀπὸ αὐτὰ, — ὅπως ὁ **Μιχαὴλ Στρογ- γῶφ**, ὁ **Γύρος τοῦ Κόσμου**, κτλ. — ἐπαίχθησαν εἰς ὅλα τὰ θέατρα. Ἀκό- μη καὶ εἰς τὰ ἑλληνικά! Ἀλήθεια, μό- νον τὸ γεγονός ὅτι τὰ ἔργα τοῦ Βέρν εἶνε τόσον γνωστὰ εἰς τὴν ὑφήλιον ὅσον τὰ ἔργα τοῦ Βέρν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο σχετικῶς διότι σήμερον τὸ βιβλίον ἐν γένει κυκλοφορεῖ εὐρύτερα αἰ πολυτε- λεῖς εἰκονογραφημένοι ἐκδόσεις εἶνε εὐ- θηνότεραι, προσιτότεραι καὶ ὁ Βέρν ἠτύχησε νὰ ἴδῃ τὰ ἔργα του κυκλοφο- ροῦντα εἰς πολὺ μεγαλῆ- τερον ἀριθμὸν ἀντιτύπων, παρὰ οἰουδήποτε ἄλλου δημοφίλου συγγραφέως τὰ ἔργα, εἴτε νέου, εἴτε παλαιού.

Ποῖον εἶνε ἀρά γε τὸ μυστήριον αὐτῆς τῆς μο- ναδικῆς ἐπιτυχίας; Ὁ Ἰούλιος Βέρν ἐπε- νόησε νέον εἶδος φιλολο- γικόν. Συνεδύασε δύο ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας, τὰς ἰσχυροτέρας ἐλξεις: τὸν μῦθον με τὴν ἐπιστήμην, — τὸ ἐνδιαφέρον που γεν- νᾷ ἡ ἀνθρωπίνη περιπέ- τεια, με τὸν μαγνήτην που ἔχουν αἱ θετικαὶ γνώ- σεις. Ὁ ἄνθρωπος διψᾷ νὰ μάθῃ τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, τὰ ἀγνωστα τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἢ ἀστρονομία, ἢ φυσικὴ, ἢ χημεία, ἢ γεωλογία, τὸν ἐλκύουν πάντοτε, διότι τοῦ ἱκανοποιοῦν τὸν ἔμφυτον πόθον τῆς γνώ- σεως. Ἀλλὰ τὰ βιβλία, τὰ ὅποια περιέχουν αὐτὰς τὰς γνώσεις, δὲν εἶνε ὅλα δι' ὄλους τοὺς ἀναγνώ- στας ἑλκυστικά. Ὁ Ἰού- λιος Βέρν ἐχρησιμοποίη- σε διὰ τοῦτο καὶ τὴν φαν- τασίαν, ἐκάλεσε πρὸς βοή-

† ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ (1828—1905)